

Matija Lužar in Alojzij Rebolj so se težko poškodovali, več drugih pa lahko.

— **Nesreča** na železnici. Dne 23. t. m. je mej Planino in Logatcem zgrabil železniški stroj čuvaja A. Wimmerja ter ga s tako silo treščil v stran, da je kmalu na to umrl. Wimmer korakal je v službenih zadevah po tiru in ni videl stroja, ki je pripihal za njim. Ponesrečenec zapušča vdovo s štirimi nepreskrbljenimi otroki.

— **Slepar.** Te dni klatil se je po Črui vasi, Kovici in Karolinski zemlji na ljubljanskem močvirju neki Jak. Hribar in je ljudi sleparil s tem, da je nabiral milodare v pokritje stroškov za zidanje cerkve Jezusovega srca v Ljubljani. Nabral si je že precejšnjo svoto, a policija je nepoklicanega nabiralca prišla in izročila sodišču.

Političen umor.

Alojzij Merva je bil že dvakrat tožen pred sodiščem zaradi udeležbe pri tajnih družbah. Prvi pot so ga pred štirimi leti dolžili, da je on jeden vodij mnogih mladih ljudij, ki se zbirajo v kletih. Ti ljudje so baje imeli orožje pripravljeno in so izvršili več tatvin in zlasti pri plemenitaših. Preiskava pa tedaj ni mogla nič posebnega dognati in vsi zatoženci so bili oproščeni. Drugič je bil Mrva zapleten v stražiške delavske izgrede, pa je zopet bil oproščen. Letos so ga bili obdolžili tudi z drugimi omladinovci raznih veleizdajskih dejanj, ali so ga vendar kmalu izpustili.

Mrvar je 21letni rokovičar, in je delal za prodajalnico svoje tete A. Keravš. Bil je zmiraj v slabih denarnih razmerah. On je bil grbast, majhen, bled in baje ne posebno prebrisane glave. Mrva je bil sirota in od četrtega leta pri teti Ani Keravš. Dr. Herold je od njegove ljubljenske dobil njegovo beležnico, iz katere je posnel, da je Alojzij Merva v zvezi s policijo. To je dr. Herold omenil v državnem zboru. S tega časa je bil Mrva v vednem strahu in nekemu ni dolgo tega se je Mrva izrekel, da se boji, da ne bi ga njegov znanec Doležal ne zaklal. Sploh ga je prebivalstvo s tega časa jako sovražilo, kjer je bilo prepričano, da je največ pripomogel, da je prišlo toliko mladih ljudij v ječo. Dne 23. t. m. popoldne je Mrva v svojem stanovanji še kvartal z Doležalom in nekim lakirarjem. To je videla njegova gospodinja Keravš. Ko je ob šestih prišla Keravš iz prodajalnice, je našla vrata Mrvinega stanovanja zaprta in pred njimi kovinskega delavca Dvořaka, ki je bil videti jako zbeگان.

Oba sta trkala na vrata, ali se nikdo ni oglasil. Ko se nikdo ni oglasil, rekel je, da gre soseda vprašat, je li Mrva ven šel. Keravš je šla zopet v prodajalnico. Čez tri četrt ure je prišel Dvořak povedat, da še vedno ne more notri. Prosil jo je, da naj gre da Mrvo s trkanjem skličeta. Dvořak je zopet odšel in čez nekaj časa se povrnil s poročilom, da je sedaj stanovanje odprto in Mrva krvav leži na tleh in je najbrže mrtev. Keravš je hitela gori v sobo in našla Mrvo mrtvega. Sedaj sta šla takoj dogodek naznanit policiji.

Dva policijska uradnika in pa zdravnik so šli takoj v Mrvino stanovanje in našli zares mrtvega. Na vratu se

mu pozna, da so ga s kakim jermenom davili, in na levi strani je imel veliko rano, ki je bila gotovo sama na sebi smrtna. Zdravnik je le smrt konstatoval.

Dvořaka so pridržali v zaporu in policija je takoj začela poizvedovati po morilci, ker je tukaj samomor izključen. Skoro brez dvombe je pa tudi, da so motivi temu umoru politični in v kaj tesni zvezi z dogodki poslednjih mesecev v Pragi.

Praški policiji se je posrečilo dobiti Mrvine morilce v roke. V nedeljo zjutraj je policija zaprla 18letnega ključarja Otokarja Doležala, 17letnega lakirarja Franca Dragouna. in rokovičarskega pomočnika Josipa Križa. Prva dva sta tista moža, ki sta pri Mrvi v soboto popoldne kvartala. Dvořak je, kakor se kaže, popolnoma nedolžen. Doležal in Dragoun sta se že udala, da sta umorila Mrvo. Povedala sta natančno, kako sta prišla v njegovo stanovanje in kako sta ga potem z bodalom zaklala. Poprej so peli še neko naudušeno pesem, da sta se bolj razburila. Priznala sta pa tudi, da ju je k temu pripravil Križ, katero je jima očital, da sta najbrž tudi v zvezi s policijo, katerega madeža se drugače ne opereta, da umorita Mrvo, kar sta potem storila. Križ pa vse še vedno taji, če tudi so morilca baš pri njem našli. Omenjena morilca sta tudi mnogo izpovedala, kar bode jako oteževalo zatožene člane društva „Omladine“. Naslikala sta to društvo za jako nevarno, ki namerava atentate na visoke osebe in na policijo.

Strašen umor.

Kakor marsikje drugod, imajo tudi v Italiji navado, da močno streljajo pri raznih cerkvenih slavnostih. Dne 10. t. m. je v Bitontu tudi bila velika cerkvena slovesnost. Tudi možnarji so se bili pripravili za streljanje, ko pojde procesija. Kakor za marsikaj drugega, je tudi za streljanje treba v Italiji posebnega dovoljenja, ki se dobi pri davkariji, ko se plača položena taksa. Davčni uradnik Curci je prišel in zahteval omenjeni davek, preteč, da sicer ne pusti streljati in bode pobral možnarje. Prebivalci pa niso nič o plačilu hoteli slišati. Župan sam je uradnika pogovarjal, da naj pusti streljanje, naj pa potem ovadi ljudij, da se bodo kaznovali. Uradnik pa ni hotel od svoje zahteve odstopiti. Ker ni bilo plačila, dal je odnesti možnarje na policijo. To je pa razdražilo ljudstvo, napalo je policijsko poslopje, v katerem je bil Curci. Žandarji so si zastonj prizadevali, da bi pregnali ljudij, ljudje so jih odpodili s kamenjem. Žandarji so jeli streljati in so ustrelili jednega moža. To je le še ljudij prav razburilo. Vdrli so v policijsko poslopje, vrata so vlomili z železnimi drogovi. Pali so na nesrečnega uradnika. Jeden je razbil na njem petrolejevo svetilnico. Petrolej se je vлил mu po obleki in nekdo je na to nasvetoval, da ga zažgo. To se je zgodilo. Po večurnih groznih mukah je nesrečnež umrl mej groznim kričanjem zbranih ljudij. Žandarji so naposled ljudij le razgnali in in pri tem jih pet prijeli.